

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/177/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5111227653
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5111227653.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobcu: Ing. T. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. E. XXX, XXX XX Y. E., práv. zast.: Karkó s.r.o., so sídlom Sad na Studničkách 1029/32, 010 01 Žilina, IČO: 50 158 121, proti žalovanému: Drevostavby Beskydy, s.r.o., so sídlom Fedora Ruppeldta 1286/23, 010 01 Žilina, IČO: 45 496 081, práv. zast.: JUDr. Ladislav Ščury, advokát, so sídlom C. XXXX, XXX XX V., o zaplatenie 15.792,54 € s príslušenstvom, na odvolanie strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 8C/55/2012-439 zo dňa 22.8.2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 8C/55/2012-679 zo dňa 17.06.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu **p o t v r d z u j e** .

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 4.395,14 € s úrokom z omeškania vo výške 9.25 % ročne zo sumy 4.395,14 € od 19.8.2011 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovanému voči žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 44,34 %. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca si v konaní vo vzťahu k žalovanému uplatnil nárok na zaplatenie sumy 15.792,54 € titulom bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 454 OZ na tom základe, že žalobca za žalovaného uhrádzal faktúry na účely žalovaného podnikateľskej činnosti. Uvedené bolo v konaní nesporné, nakoľko i žalovaný vo vyjadreniach potvrdil, že žalobca pre žalovaného na základe ústnej dohody uhrádzal faktúry vzniknuté z titulu realizácie podnikateľskej činnosti do konca roka 2010, čo vyplýva nielen z výpovedí strán sporu, ale aj svedkov. Žalovaný v konaní spochybnil žalobný nárok ako celok s tým, že pokiaľ i žalobca za neho uhrádzal faktúry dodávateľom, žalovaný mu ich preplatil v hotovosti oproti ich vyúčtovaniu, navyiac uviedol, že žalobcom uplatnené nároky vyplývajúce z prevažnej väčšiny bločkov nie sú zaevidované v účtovníctve žalovaného, ale v účtovníctve X. G. ako samostatne zárobkovo činnnej osoby. V tomto smere vzniesol námietku nedostatku pasívnej legitímácie. Okrem faktúry č. 2010/003 zo dňa 23.11.2010, splatnej 7.12.2011 za nákup drevnej hmoty - guľatiny, faktúry za elektroinštalačné práce č. 003/2010 zo dňa 1.7.2010, splatnej 15.7.2010 a faktúry od spoločnosti dp Company, s.r.o. zo dňa 28.2.2011, splatnej dňa 28.2.2011, titulom poskytnutia ubytovacích služieb. S ohľadom na námietku nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného v spore, súd sa zaoberal prednostne touto otázkou. Z vykonaného dokazovania považoval za nesporné, že ústna dohoda o uhrádzaní faktúr žalobcom za žalovaného bola jednoznačne uzatvorená medzi stranami sporu, nie medzi žalobcom a X. G. ako ZSČO. V tejto súvislosti súd uzavrel, že žalobca už vo vyjadrení zo dňa 20.9.2012 bol oboznámený s touto skutočnosťou, mohol sa s ňou procesne vysporiadať v rámci svojho dispozičného práva. Nakoľko žalobca na túto skutočnosť procesne nereagoval a považujúc za preukázané, že faktúry a doklady č. 18, 22, 24, 25, 26, 28, 29, 33, 35, 36, 38, 39, 40, 41, 44,

46, 49, 51, 53, 59, 63, 61, 64, 65, 66, 67, 69, 70, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 82, 85, 88, 91, 92, 96, 97, 99, 100, 101, 104, 105, 106, sú zaevidované v účtovníctve X. G. - SZČO uzavrel, že tento subjekt je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti voči žalobcovi a nie žalovaný. V tejto časti žalobu ako nedôvodnú preto zamietol. Ďalej uviedol, že pokiaľ si žalobca uplatnil svoj nárok na preplatenie faktúr a pokladničných blokov za nákup materiálu, za logické a rozumné, dosvedčené nepriamymi svedeckými výpoveďami považoval, že žalovaný preplácal žalobcovi oproti predloženým faktúram a bločkom ich náklady, pričom žalobca neunesol dôkazné bremeno a opak nepreukázal. Za nereálne a nepreukázané tvrdenie žalobcu považoval, že žalovanému odovzdal originály bločkov a faktúr bez ich následného preplatenia, či záruky budúceho preplatenia. Žalovaný tvrdil a zo svedeckých výpovedí vyplynulo, že žalobcovi v pravidelných intervaloch preplácal predložené faktúry a účty oproti ich vydaniu. Uvedené potvrdila manželka konateľa žalovaného - R. G. v rámci výsluchu na pojednávaní dňa 27.9.2017, svedkyňa B. G. v rámci výsluchu svedka v konaní sp. zn. 8C/215/2011 dňa 1.6.2015, ale aj C. P. vo výpovedi na pojednávaní dňa 11.6.2018. Dodal, že žalovaný nemohol vydať príjmový doklad žalobcovi, keď v zmysle faktúry, či iného účtovného dokladu bol účtovateľom iný - tretí subjekt. Za sporné preto považoval iba tri položky. Vo vzťahu k preplateniu faktúry č. 2010/003 vo výške 3.395,14 € zo dňa 23.11.2010 splatnej 7.12.2010 na podklade výsledkov vykonaného dokazovania uzavrel, že pokiaľ i žalovaný tvrdil, že predmetná guľatina mala byť požičaná žalovaným žalobcovi a následne vrátená žalobcom nákupom v zmysle faktúry č. 2010/003, neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania svojich tvrdení o pôžičke akejkoľvek guľatiny žalovaným žalobcovi a v tejto časti žalobe žalobcu vyhovel. Za nedôveryhodnú v tomto smere považoval výpoveď svedka, nakoľko sám vo výpovedi uviedol, že vychádzal iba zo sprostredkovaných informácií. Pokiaľ sa týkalo úhrady ubytovacích služieb spoločnosti dp Company, s.r.o. v sume 119 €, považoval za preukázané tvrdenie žalovaného o nemožnosti vzniku takejto pohľadávky. Žalovaný tvrdil, že počas realizácie drevodomu Teratechnik boli práce vykonávané do decembra 2010, pričom zamestnanci žalovaného využili ubytovacie služby u pani O., čo žalovaný doložil faktúrou č. 9/2010 na sumu 504 € za obdobie od 2.11.2010 do 9.12.2010 a predloženým príjmovým pokladničným dokladom, z ktorého úhrada faktúry vyplýva. Predmetné tvrdenie podporil aj tým, že realizácia stavby bola ukončená a vyfakturovaná 31.12.2010, dátumom dodania 28.12.2010 a preto pokiaľ uplatnená pohľadávka v sume 119 € sa týkala poskytnutia ubytovacích služieb za 17 nocí vo februári 2011, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Navyše žalobca po spochybnení predmetnej pohľadávky sa viac k tejto položke vo svojich písomných, ani ústnych vyjadreniach nevyjadroval. Za podstatné v tejto súvislosti považoval, že žalovaný mal ústne splnomocnenie a poverenie vykonávať práce a uhrádzať faktúry iba do konca roka 2010, po tom, čo stratil u žalovaného dôveru a dodávateľom uplatňujúcim preplatenie pohľadávok u žalovaného samotný žalovaný oznámil, že žalobca nie je konateľom žalovaného ani osobou oprávnenou konať v jeho mene. Taktiež z výpovede žalobcu na pojednávaní dňa 9.4.2018 vyplynulo, že dohoda medzi žalobcom a žalovaným bola taká, že k vyúčtovaniu medzi nimi dôjde na konci roka 2010 a teda pokiaľ uplatnená faktúra je z mesiaca február 2011, týka sa obdobia, kedy strany sporu už nespolupracovali. Pokiaľ sa týkalo tretej spochybnenej pohľadávky na úhradu faktúry č. 003/2010 vo výške 1.000 € zo dňa 1.7.2010 s dátumom splatnosti 15.7.2010 titulom „Prác elektro“ realizovaných G. T., žalobca doložil príjmový pokladničný doklad vystavený spoločnosťou žalovaného na sumu 1.000 € s dátumom úhrady 15.12.2010. Žalovaný uznal, že G. T. realizoval pre neho práce, avšak na bleskozvode v sume 786 € tak, ako to bolo vyúčtované faktúrou č. 004/2010 zo dňa 17.8.2010 s dátumom splatnosti 31.8.2010, pričom predložil súdu pokladničný doklad, z ktorého vyplýva úhrada predmetnej faktúry. Svedok uviedol, že predmetnou faktúrou č. 003/2010 na sumu 1.000 € vyúčtoval práce elektro na vnútornom vybavení objektu žalovaného v T. L. C. a faktúrou č. 004/2010 v sume 786 € vyúčtoval elektro práce na bleskozvode na zrubovom dome vo E.. Z výpovede ďalej vyplynulo, že platby za žalovaného svedkovi uhrádzal žalobca a faktúry nikdy nezasielal priamo žalovanému. Obe faktúry preplatil žalobca svedkovi faktúrou na sumu 1.000 €, boli účtované práce realizované v objekte žalovaného. Žalovaný však reálne uhradil faktúru v sume 786 € za bleskozvod vo E. na stavbe pána D., t.j. stavbe, ktorú realizoval žalobca, nie žalovaný. Sám žalovaný v liste zo dňa 24.7.2018 uznal, že mal v skutočnosti preplatiť faktúru č. 004/2010 na sumu 1.000 €, však preplatil faktúru na sumu 786 € za bleskozvod, ktorý si neobjednal. Na podklade uvedeného súd konštatoval, že faktúra č. 003/2010 znejúca na sumu 1.000 € bola zo strany žalobcu voči žalovanému uplatnená oprávnená, nakoľko išlo o fakturáciu prác na vnútornom vybavení objektu žalovaného a žalovaný nepriamo konštatoval, že mal uhradiť faktúru na sumu 1.000 €, namiesto tej na 786 €. V nadväznosti na uvedené považoval nárok žalobcu za čiastočne dôvodný a to vo vzťahu k faktúre č. 003/2010 za elektroinštalačné práce na vnútornom vybavení objektu žalovaného v sume 1.000 € a faktúry č. 2010/003 za nákup drevnej hmoty - guľatiny v sume 3.395,14 €. Žalobe preto vyhovel v časti uplatnenej sumy 4.395,14 € a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. Zároveň priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 4.395,14 € odo

dňa podania žaloby, t.j. od 19.8.2011 do zaplatenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa pomeru úspechu a neúspechu strán v spore.

2. Proti rozsudku okresného súdu doručil odvolanie žalobca i žalovaný.

3. Žalobca v odvolaní nesúhlasil s názorom prvoinštančného súdu o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného vo vzťahu k niektorým čiastkovým nárokom, vo vzťahu ku ktorým súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Z vykonaného dokazovania za nesporné považoval, že vzájomný vzťah existoval výlučne medzi žalobcom a žalovaným a nemohol ovplyvniť, do akého účtovníctva konateľ žalovaného zaeviduje predmetné bločky, ktoré mu odovzdal. Navyše sám žalovaný vo výpovedi zo dňa 9.4.2018 potvrdil, že všetky bločky, ktorých „preplatenia“ sa žalobca v konaní domáhal, boli uhradené výlučne za spoločnosť žalovaného. Ďalej vytýkal, že prvoinštančný súd sa stotožnil s ničím nepreukázanou obranou žalovaného o údajnom preplatení všetkých nákladov, ktoré žalobca za neho vynaložil, pričom dôkazné bremeno bolo na žalovanom, aby relevantným spôsobom preukázal preplatenie nákladov žalobcovi. Žalovaný svoje dôkazné bremeno neunesol. Za relevantný dôkaz nemôže byť považovaná výpoveď X. G. - konateľa a spoločníka žalovaného, ani jeho manželky. Takisto výpoveď B. G. v konaní 8C/2015/2011 - bývalej zamestnankyne žalovaného (vrátničky), ani zamestnanca žalobcu - „šúpiča“ dreva C. P., ktorý o nejakom konkrétnom preplácaní ani nevypovedal. Považoval za potrebné dodať, že ak by boli predmetné bločky žalobcovi skutočne preplatené, v účtovníctve žalovaného by sa o tomto musela nachádzať príslušná evidencia. Nie je predsa možné disponovať s peniazmi spoločnosti bez akejkoľvek účtovnej evidencie, napriek tomu súd v priamom rozpore s tzv. negatívnou dôkaznou teóriou odôvodnil rozhodnutie tým, že žalobca nepreukázal nepreplatenie nákladov zo strany žalovaného. Za neodôvodnené považoval i konštatovanie prvoinštančného súdu ohľadom faktúry č. 620/11 od spoločnosti dp Company, s.r.o. V danom prípade išlo o ubytovacie služby v súvislosti s realizáciou zrubového domu pre Ing. D., ktorý jednoznačne uviedol, že práce boli vykonávané ešte začiatkom roku 2011, náklady na ubytovanie zamestnancov znášal žalobca a teda žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Osobitne poukázal na ďalší čiastkový nárok titulom úhrady pripojovacieho poplatku za elektrickú prípojku vo výške 646,99 €. Doklad o zaplatení predmetného poplatku zo strany žalobcu za žalovaného predložil samotný žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 29.01.2013, z čoho jednoznačne vyplýva, že žalobca uhradil predmetný poplatok bankovým prevodom. Pokiaľ sa žalovaný bránil, že žalobca na úhradu obdržal finančné prostriedky od konateľa žalovaného, túto skutočnosť nepreukázal. Žiadal preto rozsudok okresného súdu zmeniť vo výroku, ktorým žalobu vo vzťahu k žalovanému zamietol, žalobe vyhovieť, prípadne v napadnutej časti rozsudok okresného súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný rozsah odvolania vymedzil čo do výroku I. a III. rozsudku prvoinštančného súdu. V tejto časti sa nestotožnil s rozsudkom okresného súdu a mal za to, že z výpovede svedka C. P. jednoznačne vyplynulo, že bolo požičané drevo žalobcovi tak, ako tvrdil vo svojej obrane a má za to, že výpoveďou tohto svedka jednoznačne preukázal, že žalobcovi požičal drevnú hmotu, ktorú následne žalovaný len vrátil a preto jeho pohľadávku čo do sumy 3.395,14 € neuznal. Za absurdné považoval, že požičal žalobcovi drevnú hmotu, on mu ju vrátil a následne po čase mu zaslal na túto hmotu faktúru. Za neodôvodnený považoval i nárok žalobcu na preplatenie sumy 1.000 €. Má za to, že z výpovede svedka v konaní sp. zn. 8C/215/2011 jednoznačne vyplýva, že je ovplyvňovaný žalobcom. K faktúre č. 003/2010 uviedol, že súd si nesprávne vysvetlil skutkové okolnosti, ktoré uviedol vo vyjadrení zo dňa 24.7.2018. Určite neuznal, že mal uhradiť faktúru č. 003/2010, vo výpovedi iba uviedol, že žalobca úmyselne zamenil faktúry, čo bolo jedným z dôvodov, prečo prestali spolupracovať. Na faktúre č. 004/2010 bola síce uvedená suma, ktorá bola za elektroinštaláciu v sume 786 €, ktorú žalovaný uhradil, pričom na faktúre bolo uvedené, že ide o platbu za bleskozvod, ktorý si žalovaný neobjednal. Až v roku 2011 bola zaslaná faktúra č. 003/2010 za údajné práce na elektroinštalácii, no v sume až 1.000 €. Faktúra č. 003/2010 v sume 1.000 € nebola za elektroinštaláciu, ale za bleskozvod, pričom v konaní preukazoval, že tvrdil, že faktúry žalobcovi uhradil do roku 2010. Za otáznú preto považoval, z akého dôvodu žalobca nepredložil predmetnú faktúru do konca roku 2010, ale urobil tak až začiatkom roka 2011, pričom faktúru doručoval žalobca a teda ide podľa žalovaného o fiktívnu faktúru, ktorá bola vyhotovovaná dodatočne. V tejto súvislosti poukazoval na to, že v roku 2011 žalovaný poštou vracal viacero faktúr od spoločností, od ktorých si spoločnosť Drevostavby Beskydy, s.r.o. žiadne služby, ani práce, či materiál neobjednali, ani neboli pre spoločnosť uskutočňované. Pokiaľ sa týkala faktúry č. 22/2010, táto bola doručená žalovanému 1 deň pred pojednávaním a v rámci preverovania tohto dokladu zistil, že bola vyhotovovaná dodatočne a nie je zaúčtovaná v účtovníctve ani dodávateľa, ani odberateľa a preto žiadal vykonať

znalecké dokazovanie na pravosť listiny znalcom z odboru písomznalectva na vek papiera, na ktorom bola vyhotovovaná faktúra, ale i na vek písaného a tlačeného textu. V odvolacom návrhu žiadal rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmeniť, žalobu žalobcu zamietnuť a alternatívne rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žalovaný poukázal na svoje rozsiahle vyjadrenie zo dňa 27.1.2013, z ktorého presne vyplýva, ktoré dielčie položky boli zaúčtované v účtovníctve žalovaného, ktoré v účtovníctve X. G. vedeného na SZČO. Žalobcovi nič nebránilo, aby zmenil žalobu v položkách, ktoré boli vedené v účtovníctve X. G. ako SZČO a tento právny subjekt označil za žalovaného. V tejto súvislosti poukazyval, že žalobca v konaní nepreukázal, že by mal uzatvorenú nejakú písomnú zmluvu so žalovaným, jednalo sa vraj iba o ústny dohovor o sprostredkovaní pri podnikaní. Právne vzťahy medzi podnikateľmi upravuje ustanovenie § 261 ods. 3 a 6 Obchodného zákonníka ako absolútny obchod, to znamená, že musia byť vždy písomné a pokiaľ žalobca takúto písomnú zmluvu so žalovaným uzatvorenú nemal, nemal žiadnu istotu v prospech akej spoločnosti je vykonávaná tá ktorá stavba a nemohol si byť ani istý v prospech akej spoločnosti, resp. podnikateľského subjektu poskytuje predložené doklady. Pokiaľ sa týka vytykaného rozporu s tzv. negatívnou dôkaznou teóriou, žalobcom poukazované judikáty sú v jeho neprospech a súd dôkazné bremeno vyhodnotil podľa žalovaného správne. Pokiaľ sa týkalo faktúry za ubytovanie, žalovaný dokončil práce na zrubovom dome Ing. D. do konca roka 2010 a pokiaľ tam pracovali zamestnanci v roku 2011, týchto najal žalobca a preto i náklady za ich ubytovanie si musí hradiť zo svojho. Pokiaľ sa v rámci odvolacieho konania snažil uniesť dôkazné bremeno v rámci úhrady pripojovacieho poplatku za elektrickú prípojku vo výške 646,99 €, jeho snahu vyvracia položka č. 109, ktorá je zaúčtovaná v účtovníctve fyzickej osoby X. G. a navyše súd na záver pojednávania 11.6.2018 určil koncentračnú zásadu, v zmysle ktorej prípadné ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania mali byť predložené do 17.8.2018. To znamená, že pokus žalobcu o unesenie dôkazného bremena k položke je už v rámci odvolacieho konania márný. V závere poukázal na výpoveď žalobcu na pojednávaní 27.9.2017, kde sám do zápisnice uviedol, že bločky odovzdával mesačne, lebo žalovaný platcom DPH. Poukázal na výpoveď žalovaného zo dňa 9.4.2018, v ktorej vypovedal, že k prepĺcaniu a vyúčtovaniu medzi stranami dochádzalo mesačne, niekedy aj častejšie. V tejto súvislosti poukázal i na výpoveď svedkyne R. G. na pojednávaní 27.9.2017, ktorá na otázku, či žalobca vznesol požiadavky voči žalovanému v roku 2011, prípadne v roku 2012, uviedla, že predložil fiktívne doklady pod hlavičkou žalovaného od dodávateľov, od ktorých nič nechceli, predložil 6 faktúr, podľa ktorých mal pre žalovaného „robiť“, tieto boli vrátené a tiež faktúra za elektrikárske práce bola svedkovi T. vrátená. Preto zotrval na svojom odvolacom návrhu.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného odmietol tvrdenie o údajnej pôžičke dreva zo strany žalovaného, žiadna zmluva o pôžičke neexistuje, žalovaný v priebehu konania ani len netvrdil, aké drevo a v akom množstve malo byť predmetom pôžičky, ani to, kedy malo dôjsť k jej poskytnutiu a vráteniu. K svedkovi P. uviedol, že je dlhoročný zamestnanec žalovaného, ktorý preňho vykonáva práce, pričom svedok sa mal vyjadriť, že drevo, ktoré mal použiť žalobca, údajne patrilo X. G., a teda pokiaľ drevo patrilo X. G., nemohlo súčasne patriť aj žalovanému. Taktiež za správny považoval postup prvoinštančného súdu vo vzťahu k úhrade faktúry na sumu 1.000 € vystavenej G. T.. Predmetom tejto faktúry boli elektroinštalačné práce vykonávané svedkom pre žalovaného v jeho areáli. Bez vykonania týchto prác by žalovaný nemohol vykonávať podnikateľskú činnosť. Dôrazne odmietol zjavne účelové a navyše nelogické tvrdenia žalovaného o zamieňaní faktúr.

7. Vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného žalobca uviedol, že z vykonaného dokazovania nebolo sporné, že vzájomný vzťah existoval výlučne medzi žalobcom a žalovaným a na základe takto existujúceho vzťahu uhrádzal žalobca za žalovaného náklady súvisiace s jeho podnikateľskou činnosťou. Zaevidovanie bločkov do účtovníctva iného subjektu nemá na takýto vzájomný hmotnoprávny vzťah žiaden vplyv a nedochádza ním ani k zmene v osobe dlžníka. Navyše sám žalovaný vo svojej výpovedi zo dňa 9.4.2018 uviedol, že všetky bločky, preplatenia ktorých sa žalobca domáha, boli hradené výlučne za žalovaného. Zotrval na svojom názore o tom, že súd nesprávne, v rozpore s tzv. negatívnou dôkaznou teóriou vyhodnotil otázku neunesenia dôkazného bremena žalobcom. V súvislosti s faktúrou č. 62011 zo dňa 28.2.2011 poukázal na výsledky dokazovania vo veci č.k. 8C/2015/2011, kde z výpovede Ing. D. vyplynulo, že žalobca dojednal pre žalovaného zhotovenie stavby vo E., jej výstavbu zabezpečoval personálne a materiálne výlučne žalovaný, pričom práce na zrubovom dome boli vykonávané ešte začiatkom roka 2011. Faktúra od spoločnosti dp Company, s.r.o. bola vystavená práve v súvislosti s takto vykonávanými prácami. Vo vzťahu k úhrade pripojovacieho poplatku za

elektrickú prípojku vo výške 646,99 € poukázal, že to bol samotný žalovaný, ktorý do konania predložil doklad o úhrade tohto poplatku žalobcom vkladom na účet. Obrana žalovaného spočívala len v tvrdení, že žalobca dostal na takúto úhradu finančné prostriedky od konateľa žalovaného, čo však žiadnym spôsobom nepreukázal.

8. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrval na podanom odvolaní a svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Zotrval na tvrdení, že nárok žalobcu na uhradenie faktúry č. 2010/03, ktorou žiadal preplatenie guľatiny, je nedôvodný, nakoľko túto guľatinu bol povinný vrátiť žalovanému, ktorý mu ju požičal na stavbu drevodomov pre pána D. a A.. Zotrval na svojom tvrdení ohľadom zamieňania faktúr žalobcom vystavených G. T., pričom v tejto súvislosti poukazoval i na podanie zo dňa 20.9.2012, ku ktorému predložil aj e-mail, na základe ktorého účtovníčka žalovaného požadovala pôvodnú faktúru za elektropráce oproti zamenenej za bleskozvod. Doteraz tejto požiadavke vyhovené nebolo. Žalobcovi nikdy nedal súhlas na realizáciu prác týkajúcich sa bleskozvodu vo E., pričom za spornú považoval i výšku faktúry za elektroinštaláciu. V tejto súvislosti poukazoval na príbuzenský vzťah svedka T. a žalobcu a na rozporuplnosť ich výpovedí. Ďalej predložil k svojmu vyjadreniu objednávku na zrubový rodinný dom pána A., v ktorej je jednoznačne uvedené, že na výstavbu tohto rodinného domu bolo potrebných viac ako 100 m³ drevnej hmoty. Žiadal, aby žalovaný v konaní preukázal, kde túto drevnú hmotu zakúpil, ak si ju od žalovaného nepožičal.

9. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní a súc viazaný odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario odvolaním napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu vo všetkých jeho výrokoch ako správne potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

10. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, dospel k správnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, svoje rozhodnutie dostatočne vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

11. I keď sa odvolací súd nestotožnil so závermi prvoinštančného súdu o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného vo vzťahu k nároku žalobcu, ktorý vo zvyšnej časti zamietol a priklonil sa k námietke žalobcu vznesenej v podanom odvolaní o tom, že otázku dôkazného bremena súd vyhodnotil v rozpore s tzv. taxatívnou dôkaznou teóriou, stotožnil sa s konštatáciou okresného súdu o tom, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že položky tak, ako boli číselne označené v odseku 25. napadnutého rozsudku, žalobcovi uhradil. To, že došlo k úhrade týchto čiastkových nárokov, jednak potvrdil žalovaný vo svojej výpovedi a táto skutočnosť bola preukázaná i svedeckou výpoveďou manželky, spoločníčky a konateľky konateľa žalovaného, svedkyne R. G., ako nepriamo i svedeckou výpoveďou C. P. a skutočnosťou, že žalobca v konaní nedisponoval originálmi predmetných dokladov s tým, že tieto odovzdal žalovanému. V tomto smere odvolací súd prisvedčil záveru okresného súdu o tom, že je nelogické, aby v prípade, ak určité doklady žalobcovi zo strany žalovaného preplatené a uhradené neboli, ponechal originály platobných dokladov a účtovných bločkov v dispozícii žalovaného. Navyiac, sám vo svojej výpovedi potvrdil, že k preplácaniu faktúr dochádzalo mesačne a niekedy aj častejšie, lebo žalovaný bol platcom DPH.

12. Na druhej strane, odvolací súd sa stotožnil s postupom prvoinštančného súdu a jeho záverom o tom, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal existenciu pôžičky drevnej hmoty vo vzťahu k žalobcovi. Zostalo neobjasnené, o aké množstvo konkrétnej drevnej hmoty sa jednalo, kedy k uzatvoreniu pôžičky došlo, akým spôsobom mala byť táto vysporiadaná a teda či žalobca za požičanie dreva mal žalovanému vrátiť drevnú hmotu alebo vyplatiť peniaze a podobne. Taktiež odvolací súd za správny považoval postup a konštatáciu prvoinštančného súdu, ohľadne úhrady elektroinštalčných prác. Pokiaľ i preplatil žalovaný, ako tvrdí, faktúru na sumu 786 € za bleskozvod a neuhradil faktúru za elektroinštalčné práce, správne prvoinštančný súd žalobu žalobcu v tejto časti považoval za dôvodnú. Pokiaľ i žalovaný vo vzťahu k svedkovi T. plnil bez právneho dôvodu ohľadne sumy 786 €, nemôže táto skutočnosť ovplyvniť jeho povinnosť uhradiť faktúru za elektroinštalčné práce, ktoré preukázateľne v objekte žalovaného svedkom T. vykonané boli. Ohľadne úhrady faktúry v sume 119 € za ubytovacie služby u spoločnosti dp Company, s.r.o., z dôkazov predložených žalobcom síce vyplynulo, že išlo o ubytovanie zamestnancov za 17 nocí vo februári 2011 u spoločnosti dp Company, s.r.o., avšak vzhľadom na to, že nedoložil ich menný zoznam, nebolo ani možné ustáliť, o koho zamestnancov sa v podstate,

vzhľadom na skutočnosti uvádzané žalovaným jednalo a preto prvoinštančný súd v tejto súvislosti správne nárok žalobcu ako nedôvodný z dôvodov uvedených v napadnutom rozhodnutí, zamietol.

13. I odvolací súd považuje za potrebné poukázať na ustanovenie § 191 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej iba „CSP“), podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd dôsledne aplikoval uvedenú zásadu, všetky dôkazy vyhodnotil tak jednotlivo ako i vo vzájomných súvislostiach a v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania o veci rozhodol. Pokiaľ i žalovaný v priebehu odvolacieho konania doložil objednávku týkajúcu sa výstavby zrubového domu pre pána A., išlo o novotu v odvolacom konaní, na ktorú odvolací súd nemohol prihliadať, nakoľko nič nebránilo žalovanému, aby predmetný dôkaz predložil prvoinštančnému súdu. Avšak tento dôkaz existenciu zmluvy o pôžičke tvrdenej žalovaným sám osebe nepreukazuje. Pokiaľ i namietať rodinný vzťah svedka T. a žalobcu, ako i skutočnosť, že malo medzi nimi dôjsť k zamieňaniu faktúr, za podstatné i odvolací súd považoval, že elektroinštalačné práce svedkom v objekte žalovaného vykonané boli a ani skutočnosť, že žalovaný z iného titulu bezdôvodne plnil svedkovi, nemôže byť dôvodom na to, aby neuhradil práce, ktoré vykonal a ktoré predmetom pôvodnej fakturácie neboli. Nič mu nebránilo vzniesť v konaní započítaciu námietku, prípadne si uplatniť svoj nárok na vrátenie bezdôvodne uhradenej sumy vzájomnou žalobou.

14. K námietkam žalobcu uvedeným v podanom odvolaní o neunesení dôkazného bremena žalovaného o tom, že žalobcovi ním predložené faktúry a bločky vo fotokópii neuhradil, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z hľadiska voľného hodnotenia dôkazov, i odvolací súd považoval za dôveryhodnejšieho z hľadiska hodnotenia pravdivosti tvrdení uvádzaných v konaní stranami, žalovaného, ktorý i napriek tomu, že sa jednalo iba o ústnu spoluprácu medzi ním a žalobcom, jej existenciu potvrdil a prisvedčil žalobcovi i napriek tomu, že v konaní okrem vlastného tvrdenia o existencii dohody o spolupráci nedoložil žiaden dôkaz. Navyiac, v ďalšom žalovaný predložením faktúr od iných dodávateľov vystavených v roku 2011 a v roku 2012 preukázal, že žalobca dal vystaviť na účet žalovaného fiktívne faktúry, ktoré jednotlivým dodávateľom žalovaný bez ďalšieho vrátil. Z tohto pohľadu potom hodnovernosť tvrdení žalobcu bola spochybnená samotným žalobcom a jeho nepoctivým správaním a postojom k žalovanému.

15. I v nadväznosti na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok prvoinštančného súdu bol nielen zákonný, zodpovedajúci výsledkom vykonaného dokazovania a skutkovým zisteniam tak, ako boli preukázané v čase rozhodovania prvoinštančného súdu, ale i spravodlivý. Žalobca totiž len zneužil dôkaznú núdzu žalovaného, ktorý sa pri preplácaní úhrad vykonaných žalobcom v mene a na účet žalovaného dôkazne „nepoistil“ a žalobcovi úhrady vykonával „z ruky do ruky“ bez vystavenia príslušného potvrdenia. Je totiž neuveriteľné, aby žalobca len na základe ústnej dohody vykonával v mene a na účet žalovaného úhrady v rozsahu žalovanej istiny i napriek tomu, že by mu tieto žalovaný priebežne odmietal uhradiť, resp. ako tvrdí neuhradil.

16. V odvolacom konaní ani jedna zo strán úspešná nebola, v nadväznosti na čo odvolací súd žiadnej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

17. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca/ alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)